Сповідь осені. Твір 10 клас

Я – сонце! Я – небо! Я – хмарка! Я – осінь чудова, я – Королева! Як я оберуся в багатії шати, то світ оживає, міняється настрій.

Сьогодні я сонячна, мирна, мрійлива. Дарую усмішку щасливу й дбайливу. На небі засяяло сонце: і настрій чудовий, і хочеться жити, творити, писати або малювати, піти до людей і допомагати. В сяйливу погоду хочу я забути про всі негаразди, про війни, пригоди, про покидьків, горе, про сльози дітей, про сиві голівки стареньких матусь…

Я хочу співати, бо осінь – то свято барв і кольорів, чудових вбрань для огрядних дерев, приємних відчуттів при прогулянках парками. А скільки квітів! Скільки кольорів! Ну як не любити мене – осінь грайливу! Саме я надихаю поетів на чудові рядки, даю їм натхнення своєю красою.

Та тільки-но я засумую – відразу біжу я до дощичка в гості, прошу завітати до мене та освіжити мої різнокольорові шати. Не знаю чому, але не люблять мою непогоду… Не розуміють, що є можливість замислитись, посумувати, поспілкуватися з дощем. У вересні він ще тепленький і можна похлюпати по калюжах. А от у листопаді він може налякати морозними градинками. Звичайно, для людини найкраще під час дощової непогоди знаходитися у теплому ліжечку із чашечкою чаю та цікавою книжечкою. А я полюбляю мандрувати мокрими стежинками у пошуках грибочків, шипшини, глоду. Це ж так приємно – вдихати свіже лісне повітря, аромат мокрого листячка, запах засинаючого лісу.

Звуки дощу у листопаді вже не дзвінкі, вони нижчі та глухіші, навіть нагнітають неприємні почуття. День коротшає, сон починає керувати нашою свідомістю. Спостерігаю, як люди, ніби ведмеді, починають готуватися до зимового сну. Їх стає надворі все менше і менше, а світло по домівках гасне все раніше і раніше.

І от, моя Королівська осіння величність, поступово передає правління Зимі. Ми потроху ще з нею граємося у хованки: то дощить, то сніжить, а то сонечко веселить… Але й мій час потроху відходить і зимово-осінні нічні заморозки вранці покусують дитячі щічки, а дорослих заставляємо тепліше одягатися, ховаючи чудові зачіски під шапочки. Особливо не хочеться прикривати дівочі талії та ніжки, але – що поробиш – здоров’я важливіше за красу.

Та мене не зупиняє цей перехід правління, я продовжую радіти життю, вітру, сонцю, небу, людям… Адже промайне 9 місяців і я знову повернуся, і знову буду вас радувати приємними кольорами квітів, рясними листопадами, бабиним літом, веселими і сумними дощами.

До побачення, до зустрічі, милі мої. Я скоро повернуся. Ваша Королева – Осінь!